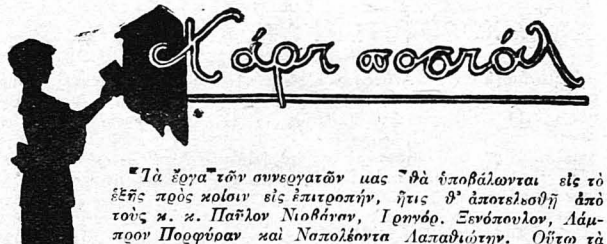

"Τὰ ἔργα" τῶν συνεργατῶν μας "θὰ ὑποβάλωνται εἰς τὸ ἑξῆς πρὸς κρίσιν εἰς ἐπιτροπήν, ἧτις θ' ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τοὺς κ. κ. Παῦλον Νιοβάνην, Γρηγόρ. Ξενόπουλον, Λάμπρον Πορφύραν καὶ Ναπολέοντα Λαπαθιώτην. Οὕτω τὰ διηγήματα δέον νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ πεντεδράχμου δικαιώματος κρίσεως, τὰ ἕμετρα καὶ πεζὰ τραγούδια ὑπὸ τριδράγμου, τὰ ἱστορικὰ ἀνέκδοτα, ὀστεῖα καὶ πεοίεοονα ὑπὸ τριδράχμου. Αἱ μεταφράσεις καὶ ἡ νομικὴ κίνησις δωρεάν.

Κιν. Ν. Κούρτην, "Αργος."Οχι ἐπιτυγὲς τὸ ποιηματάκι σας. Προσέχετε περισσότερο τὸ στίχο. "Ρίτσης τοῦ λείπει καὶ ἔμπνευσις καὶ αἴσθημα Διαβάτε ὀλίγον νεοελληνικὴν ποίησιν. Θὰ σᾶς ὠφελήσῃ πολὺ καὶ θὰ ὑποβοηλώσετε ἐπὶ τέλους τὰς Μούσας. Τὸ ἐλπίζουμε. Στυλ. Ρήγαν, ἐνταῦθα. Σᾶς πολυευχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Στεῖλτε μας μεταφράσεις. Προσέχετε διμως νὰ γίνωνται καλὲς καὶ γράφετέ τας σὲ φέουσαν δημώδη, τὴν δημώδη τὴν εὔληπτον σ' ὅλους, καὶ ὄχι ἐκείνην ποὺ γράφουν μερικοὶ φανατικοὶ γλωσσοθαλασσωταί. Περιμένουμε... Ἀν. Φίλον, Πάτρας. Φιλοσοφεῖτε πολὺ εὐφάρεστα. Δὲν δημοσιεύουμε διμως ἡμεῖς κομμάτια τοῦ εἴδους αὐτοῦ. "Εοχονται λίγο σὰν χρονογραφήματα καὶ τέτοιο εἶδος δὲν κάνει γιὰ περιοδικό. Στεῖλτε μας τίποτε ἄλλο Καὶ ἀκόμη μιὰ παρατηρησοῦλα. Γιατί λέτε πὼς ἡ «γαλήνη σφίγγει τὸ εἶνε σας καὶ σκοτώνει τοὺς ἐκλεκτούς». Ἐννοεῖτε τὴν ἀτραξία μᾶλλον ἢ τὴν ἀνίαν. Δὲν εἶνε ἔτσι; Φανὴν Νάκη, Θεσσαλονίκην. Δὲν κοιμᾶται. Ἀγρυπνεῖ μέσα στὸ συρτάρι καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Τὸ ἔργα ποὺ μας εἶχαν κατακλύσει ἐδημοσιεύθησαν καὶ θἄρθῃ καὶ ἡ σειρά σας. Μὴν ἀνυπομονεῖτε λοιπὸν καὶ στέλνετε ὅτι καλὸ ἔχετε. Micael Mokea. Κάϊρον. "Αν καὶ διεκόψαμεν τὴν δημοσίευσιν τῶν περὶ ἐμφανίσεως φαντασμάτων καὶ τηλεπαθείας ἀφηγήσεων τῶν ἀναγνωστῶν μας, δημοσιεύομεν τὴν ἰδικήν σας ἐδῶ ὡς πολὺ ἐνδιαφέρουσαν ποίημαι:

«Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1919 ἐτοξείδευον ἐοχόμενος στὴν Ἑλλάδα. "Οτε εὑρισκόμεθα εἰς τὸν Σαρωνικόν, στὰς 3 πρὸς τὶς 4 μετὰ τὰ μεσάνυκτα, εἶχα ἀνεβεῖ στὴν γέφυρα τοῦ πλοίου κ' ἐοέμβαζα, ὅταν διέκρινα ἔξαφνα ἐμπρός μου μιὰ νεαρὰ κόρη λευκοφοοεμένη μὲ γαυήλιον στέφανον στὸ κεφάλι! Κατάπληκτος ἀνεγνώρισα ἐν αὐτῇ τὴν μνηστήν μου εὑρισκομένην ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἡ νέα ἔλοβε τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς της καὶ τὸν ἔοριψε στὴν θάλασσα, ὅπου ἐοοίφθη καὶ ἡ ἰδία μετ' ὀλίγον καὶ ἐξηφανίσθη. Ὀλίγος ἡμέρας κατόπιν ἔλοβον τηλεγοάφημα διὰ τοῦ ὁποίου μ' ἐπληροφόρουν, ὅτι ἡ μνηστή μου ἐπνίγη εἰς μίαν λεμβοδρομίαν!...»

Μίκιον Περιθειώτην, Ἀνδρίτσαιναν. Μὴν ἀνησυχεῖτε. Τὰ κρατοῦμε νὰ τὰ δημοσιεύσουμε. Κι' ἔτσι θὰ ἔχετε τὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου, ὅπερ εἶνε τὸ ἴδιον. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἐπ. Κώτσην, Καρδίτσαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ. Δημοσιεύεται. Νὰ μᾶς στέλνετε τακτικά. Παῦλον Φωτεινόν, Πάτρας. Ἔχετε αἴσθημα ἀρκετό, ἀλλὰ ἀγνοεῖτε ἀπὸ στιχουργικήν. Ἢ μελετήσατε «Μετρικὴν» ἢ καλύτερα διαβάστε Ἕλληνας ποιητάς. Θὰ σᾶς ὠφελήσουν πολὺ—πολύ. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια σᾶς πολυευχαριστοῦμε. Τὸ «Μπουκέτο» κατέστη ποιήματι ἀγαπητὸ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ στοὺς Ἕλληνας τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Στὴν Ἀθήνα δὲν λείπει ἀπὸ κανένα σπίτι. Β. Βολάν, ἐνταῦθα. Τ' ἀστεῖα ὄχι ἐπιτυχημένα. Τὸ τοῦ στρατῶνος μάλιστα πολὺ χονδρό, πολὺ ντεκολτέ καὶ τὴ «Μπουκέτο» δὲν δημοσιεύει τέτοια πράγματα, ὡς ἔχον ὡρισμένας ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ ποὺ τὸ ἀγοράζει καὶ τῶν οἰκογενειῶν ποὺ ἐντρυφοῦν σ' αὐτό. Τὸ «Μετεξὺ χοντρανθρώπων» καλό, μὰ γνωστότατο. Στεῖλτέ μας τίποτε ἄλλο. Γ. Πετούνην, Τριπολιν. Μετεφράσεις ἐλήφθησαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμε. Θὰ τὶς διαβάσουμε καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσουμε σχετικῶς. Γαβρ. Καντάρογλουν. "Οχι ἐπιτυχημένο τὸ ποιηματάκι σας. "Εχουμε νὰ ποῦμε καὶ σὲ σᾶς ἐν εἰλικρινείᾳ, ὅτι καὶ στοὺς ἄλλους. Διαβάστε πολὺ ἔμπνευσιν. Καὶ θὰ σᾶς τέρψῃ καὶ θὰ σᾶς χαρίσῃ τὸν ἀέρα, τὴν μαεστρία ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ γράφετε ἐπιτυχῶς ὅταν ὑπάρχει, φυσικά, ἔμπνευσις. Ἐπαμ. καὶ Κυρ. Οἰκονομοπούλου, Καλάμας. Τὴν περὶ φαντασμάτων ἀρήγησιν, τὴν ὁποίαν μᾶς στέλνετε ἐντολῇ τοῦ πατρός σας κ. Μήτρου Ι. Οἰκονομοπούλου, δικηγόρου, δημοσιεύομεν εἰς τὴν στήλην αὐτήν:

«Τὴ νύχτα τῆς Μ. Παρασκευῆς, πέρυσι, ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ χωριό μας Σιδηρόκαστρο, νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησιὰ ποὺ ἀπέχει 10 λεπτὰ τῆς ὥρας. Στὸ δρόμο, ὅταν βρισκόμαστε ἀκριβῶς μπρὸς στὸ νεκροταφεῖο ὁ ἀδελφός μου Κυριάκος ἔσκυψε νὰ δέσῃ τὸ ὑπόδημά του. Ἰαυτοχρόνως καθὼς στεκόμουν καὶ περίμενα εἶδα νὰ παρουσιάζωνται μπρός μου τρεῖς μαυροντυμένοι ἄνθρωποι, μὲ ἄσπρα πρόσωπα σὰν τὸ πανὶ καὶ κόκκινα μάτια. Μᾶς κύτταζαν κατάματα κι' ἀρνίσαμε τὶς φωνὲς ὡς ποὺ ἤρθαν ἄλλοι χωρικοὶ καὶ μᾶς μετέφεραν στὸ χωριὸ σὲ κακὴ κατάστασι. Στὸ μέρος αὐτὸ ποὺ εἴδαμε τοὺς τρεῖς μαυροφορεμένους, ὁ λῃστὴς Ζευγίτης, ὁ φονευθεὶς πρὸ διετίας, εἶχε δολοφονήσει πρὸ τριῶν ἐτῶν τρεῖς χωρικούς».

Χρ. Πλατανάκην. Τὰ ποιήματα ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχῆ. Οἱ στῖχοι χωλαίνουν, τοὺς λείπει ἡ ἔμπνευσις καὶ γλωσσικῶς ἀκμὴ δὲν εἶνε ἄμεμπτα. Στεῖλτε μας τίποτε πειὸ ἁπλοῦν καὶ πειὸ καλό. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ τὰς ἐνεργείας σας ὑπὲρ τοῦ «Μπουκέτου» σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς καὶ σᾶς θεωροῦμεν ὡς ἕνα τῶν καλλίστων φίλων καὶ ὑποστηρικτῶν τοῦ περιοδικοῦ. Ἄδων. Βαλεαρίδην, ἐνταῦθα. Καλὸ τὸ ποιημά σας. Ἐξιτρέοει μερικῶν μικρῶν ἐλλείψεων. Στὸ τελευτεῖο μάλιστα ἐξάστιχο χαλιεῖ τὸ μέτρο. Προσέχτε το ἂν ἔχετε ἀντίγραφο. Τὸ γ' ἑξάστιχο πολὺ καλὸ καὶ μὲ αἴσθημα γραμμένο. Μᾶς ἄρεσε πολὺ—πολὺ καὶ το δημοσιεύουμε ἐδῶ:

— Πεθαίνει!...
— Πεθαίνει;... μὴ τὸ λὲς γιατρέ!... "Οχι δὲν εἶν' ἀλήθεια,
κύτταξ' ἐκεῖ στὰ χείλη της χαμόγελο π' ἀνθίζει,
τὰ μάτια της τί ζωηρὲς ματιὲς σκορποῦνε γύρω,
τὰ πρῖν χλομά της μάγουλα πῶς κοκκινίζουν τώρα.
— Εἶν' ἔξαφι... — Τί λές, γιατρέ! γιὰ σκύψε κι' ἀφογκράσου...
Τ' ἀνάσασμά της δροσερό, γλυκειὰ εὐωδιὰ καὶ μόσχος!...

Τὸ διηγηματάκι σας ὄχι τόσο δυνατό. Μὴ σᾶς ἀπελπίζει διμως αὐτό. Καλλιεργῆστε μόνον τὸ πολέντο σας. Αὐτὸ σᾶς χρειάζεται. Καὶ ξαναστεῖλτε μας κάτι καλύτερο. Θ. Μπούφ, Βεοολίνον. Γιατί γράφετε κι' ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ χαρτιοῦ Τά ἔτσι γραφόμενα ἔργα ἀπορίπτονται. "Εχοντες ἐν τούτοις ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ συνεργασία σας ταξείδεψε γιὰ νἄρθῃ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τῆς Γερμανίας, καναμε ἐξαίρεση γιὰ σᾶς καὶ τὸ διαβάσαμε. Θὰ δημοσιευθῇ λοιπὸν πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὸν «Ἱππάμενον σκύλον». Τὰ ἄλλα δὲν ἔχουν ἐνδιαφέρον, Πάντως σᾶς εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Α. Σπυρόπουλον. ἐνταῦθα. Τὸ ποιημά σας ἐνῷ εἶνε καλὸ ὀπωσδήποτε ἐν τῷ συνόλῳ, χάνει πολύ, μὰ πορα πολύ, στὶς λεπτομέρειες. Γιατί λέτε, ἐπὶ παραδείγματι, πῶς «ξάφνου κάποια πρόβαλε σὰν τὴν Ἐλεονόρα»! "Εχουν τὸ ἰδιωμα ἡ Ἐλεονόρες νὰ προβάλουν ἔτσι ξαφνικά; Εἶνε λιγάκι ἀκατανόητο. Τί λέτε; Καὶ τὸ τέλος ὄχι ὅπως θὰ τὸ θέλαμε, ἐνῷ ἀρχίζει καλούτσικα:

Δυὸ φυλαχτὰ μοῦ χάρισεν ἡ μάνα μου, θυμᾶμαι,
Τὰ μάτια της σὰν ἔκλεισε, ἄχ! πῶς τὸ συλλογᾶμαι...
Τόνα της ἦταν τὸ στερνό, τὸ κρύο τὸ φιλί της...

Στεῖλτε μας λοιπὸν κάτι καλύτερον. Γιάννν. Βασιλούην. Ἡ μετάφρασις ἀνεπιτυχής. Καὶ τὸ ποίημα ὄχι ἐπιτυχές. Γιατί ὅμως θέλετε νὰ κρίνωμεν ὅλην τὴν σαβούραν ποῦ μᾶς στέλλετε ἄνευ δικαιώματος κρίσεως; Στὴν Ἀγγλία οἱ ἀγγλόπαιδες θὰ ξέρουν βέβαια ἀνάγνωσι καὶ γραφή. Ἐνῷ ἐδῶ πολλοὶ νέοι ποζάρουν ὡς λογοτέχναι ἐνῷ εἶνε φρικωδῶς ἀγράμματοι. Καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς εἶνε ὁ σκοπός μας. Νὰ τοὺς μάθουμε νὰ διαβάζουν καὶ νὰ εὐγνωμονοῦν μιὰ μέρα τὸ «Μπουκέτο» γι' αὐτό. Ἔτσι ποὺ λέτε... Διδῶ Δραγάτση, ἐνταῦθα. Θὰ γράψετε, ἀσφαλῶς, καλὰ στὸ μέλλον. Ἐπὶ τοῦ παρόντος διμως ἀστεῖτε πολύ. Ἡ γλῶσσά σας δὲν εἶνε στρωτὴ δημώδης, ἐπαναλαμβάνετε τὶς ἴδιες λέξεις, ὅπερ εἶνε λογοτεχνικῶς κάκιστον, κι' ἀκόμη ἔχετε καὶ σεῖς ἕνα εἶδος ξενομανίας. Γιατί ὁ σαλτιμπάγκος νὰ λέγεται Ἰβὰν κι' ὄχι Κώστας, Γιάννης, Παῦλος; Ἑλληνὶς εἶσθε, ἑλληνικὸ διήγημα γράφετε. Μὴ σᾶς στενοχωροῦν διμως αὐτά. Εἶνε σφάλματα νεανικά, εἶνε ἡ σαβούρα ποὺ μένει στὸν ἄνθρωπο ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ σχολείου. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ γράψετε πειὸ καλά, ἀκόμη καλύτερα, κάλλιστα. Ὑπομονὴν λοιπόν, θάρρος, αἰσιοδοξίαν καὶ μελέτην. Ἰδίᾳ μελέτην, πρὸ πάντων μελέτην!

ΕΝΑ ΘΕΡΜΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑΚΙ ΠΡΟΣ ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

Ἑκατοντάδας ἐπιστολῶν λαμβάνομεν ἑβδομαδιαίως. Μέσα σ' αὐτὲς ξεχωρίζουν ἐκεῖνες ποὺ περιέχουν χίλια καλὰ λόγια γιὰ τὸ «Μπουκέτο». Μᾶς γράφουν μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ περιοδικό μας κυρίαι, κύριοι, δεσποινίδες, νέοι. Τὸ «Μπουκέτο» ἔχει ξετρελλάνει, τὸ «Μπουκέτο» ἔχει πολυαγαπηθῇ, τὸ «Μπουκέτο» ἔχει γίνει ὁ καλύτερος οἰκογενειακὸς σύντροφος καὶ φίλος!...

Ἀπ' ὅλες αὐτὲς ταῖς ἐπιστολαῖς δὲν μποροῦμε νὰ μὴ δημοσιεύσουμε τὴν κατωτέρω, τὴν τόσο θερμὴν καὶ τόσο χαριτωμένην, προερχομένην ἀπὸ τὸ Χαλάνδρι. Μᾶς γράφει ἡ εὐγενικὴ ἀναγνώστριά μας δεσποινὶς Αἴγλη Γαλανοῦ:

— Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο» Χαλάνδρι 11/2)25

Κάθε Σαββατόβραδο μᾶς συμβαίνει μιὰ χαριτωμένη σκηνοῦλα. "Ερχεται ὁ ἀδελφούλης: — « Καλησπέρα Μαρίκα, τί μυρίζει;» Ἐγώ, ποὺ μὲ τρελλὴ ἀνυπομονησία σὲ περιμένω, ἀπαντῶ.

—Μυρίζει πνεῦμα, χιοῦμορ, ποίησις, θελκτικῆς μελαγχολίας ἄρωμα.

— Τὶ μυρίζει; θὰ μοῦ πῆς; ξαναλέει αὐτός.

— Μυρίζει Κωστῆς Παλαμᾶς, Ναπολέων Λαπαθιώτης, Στέφανος Δάφνης!

— Τὶ μυρίζει; τὶ μυρίζει;

—Ἀ! ἄ! μυρίζουμαι; καὶ κάνω πῶς δὲ καταλαβαίνω, μυρίζει ἕνα ὡραῖο μπουκετάκι, μὲ τὰ πειὸ μυρωδάτα λουλούδια... Μυρίζει τὸ λατρευτό μου «Μπουκέτο».

Καὶ τότε μόνο σὲ παίρνω, στὰ χέρια μου, σοῦ δίνω ἕνα φιλάκι σένο, ποὺ τέσες ὡραῖες στιγμὲς μοῦ χαρίζεις πνευματικῆς ἀπολαύσεως, ἀληθινῆς ὅπως καὶ ἀνώτερης.

Πρέπει νὰ ξεύρῃς πὼς κι' ἐμεῖς ἐδῶ πέρα 'στὸ Χαλάνδρι, κοντὰ 'στὸ δάσος, μέσα 'στὴ πειὸ ἀγνὴ φύσι ἔχομε στημένο τὸ βωμό μας ὅπου μοζευόμαστε θερμοὶ προσκυνηταὶ καὶ λάτρηδες, 'στὰ γράμματα καὶ 'στὴς τέχνες.

Το σαλόνι μας εἶνε, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, τὸ κατ' ἐξοχὴν φιλολογικὸ σαλόνι. Ἐδῶ διαβάζονται ὅλα τὰ νέα ἔργα τὰ Ἑλληνικὰ καὶ ξένα καὶ γίνονται ἐπ' αὐτῶν συζητήσεις καὶ ἐκφέρονται ... κρίσεις. Καὶ ἔχει ὁ καθένας μας, ὅλοι νέοι καὶ νέες κάτω τῶν εἴκοσι πέντε. τὰς προτιμήσεις του καὶ τοὺς ἐνθουσιασμούς του γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλο ποιητὴ ἢ λογοτέχνη, γιὰ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο περιοδικό ἢ σύγγραμμα. Καὶ βεβαίως δὲ θὰ σοῦ ἀποκρύψω ὅτι, σὺ συγκεντρεῖς τοὺς περισσοτέρους θαυμαστάς, ἐξ ὅλων τῶν συγχρόνων Ἑλληνικῶν περιοδικῶν. Κατὰ τὴν ἰδικήν μου πάντοτε ἔκφρασιν: ἀποτελεῖσαι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ σπανιώτερα λουλούδια, μὲ τὴν διαφορὰν ποῦ τὰ λουλούδια σου, ἀντὶ νὰ προκαλοῦν εὐθυμίαν καὶ χαράν, προκαλοῦν τὴν μελαγχολίαν—ὡραῖο αἴσθημα κι' αὐτό. Γιατὶ δὲν ξέρω πῶς διαλέγεις, πάντοτε ἀριστουργήματα ἄλλα καὶ πάντοτε θλιβερά... Πρὸ παντὸς τὸ τελευταῖο τοῦ Λαπαθιώτη τὸ «Πρὶν ἔρθει τὸ σκοτάδι— καὶ γιὰ πάντο» κυριολεκτικῶς μᾶ, ἐσκότωσε.... Τὰ δάκρυά μας σὲ βρέξανε, ἀγαπημένο μου Μπουκέτο, γιατί... γιατί... λυπηθήκαμε καὶ κλαψαμε τὴν εὐγενικιὰ Ρένα ... Λατρευμένο μου «Μπουκέτο» σοῦ εὔχομαι νὰ μένῃς πάντα σου ζωηρὸ καὶ ἀνθηρὸ καὶ ἀμάραντο, νὰ ζήσῃς... Μ' ἀγάπη

Αἴγλη Γαλανοῦ

Νὰ τώρα καὶ τί μᾶς γράφει καὶ κάποιος καπετάνιος (πλοίαρχος) μὲ ὕφος εἰλικρινές, σταράτα, ἐξυπνότατα:

Κύριε Διευθυντά, Ἀθῆναι 15]2]925.

... «Πές μου ποιοὺς ἔχεις φίλους νὰ σοῦ πῶ τὶ ἄνθρωπος εἶσαι. "Οτι εἶνε λοιπὸν οἱ φίλοι του, οἱ συνεργάται του, εἶνε καὶ τὸ «Μπουκέτο». Ἄλλωστε ἀδελφέ, καταλαβαίνεις πὼς κρατᾶς περιοδικὸ στὰ χέρια σου, τὸ κρατᾷς μὲ περιφάνεια, δὲν εἶνε τυπογραφική κόλλα διπλωμένη στα τέσσερα, ποὺ ὅταν δὲν λυπᾶσαι τὰ λεπτά, πηγαίνεις στὸ περίπτερο νὰ τὴν πάρῃς καὶ τὴ διπλώνεις ἀμέσως ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ δὲν εἶνε ὁ τίτλος, γιὰ νὰ μὴ τὸ δοῦν καὶ γελάσουν εἰς βάρος σου

Δὲν εἶνε κολακεῖες αὐτὰ ποὺ γράφω. Ἄ! ὅλα κι' ὅλα. Ντόμπρα πράμματα. Ἀπὸ 16 χρονῶν μὲ λούζει ἡ θάλλασσα μὲ τὴν ἁλμύρα της, κι' ἐμεῖς οἱ θαλασσινοὶ μιὰ κουβέντα ξέρομε, δύο ποτέ. "Οταν κάθε 20—25 μέρες, πολλὲς φορὲς καὶ 2 μῆνες, ἔρχομαι στὴν Ἑλλάδα (Πειραιᾶ) πάω γιὰ νὰ ἀγοράσω τὸ «Μπουκέτο». Παράξενο δὲ σᾶς φαίνεται ἐμποροκαπετάνιος νὰ ἀνακατεύεται μὲ λογοτεχνία; Βύρα, μόλλα, λάσκα... καὶ ποίησις πάει ποτέ;

Σᾶς κούρασα ἔ; Ἂν σᾶς ξαναγράψω θὰ εἶμαι πολὺ σύντομος. Μαζὺ μὲ τὰ «ἔργα μου»! Σᾶς στέλνω καὶ δραχμὸς 5 γιὰ τὴν ἔγκρισιν.

Μὲ πολλὲς ἐκτιμήσεις **Α. Β.**